

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **X**, nar. **X**, státní příslušnost **X**, bytem **X**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2021, č.j. MV-28981-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2021, č.j. MV-28981-4/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 1. 2021, č.j. OAM-35944-4/DP-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že napadeným rozhodnutím bylo porušeno ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy; dále

ustanovení § 3 téhož zákona, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu); dále ustanovení § 50 odst. 2 a 3 téhož zákona, jelikož nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a proto nelze považovat dle žalobce za přesvědčivé; dále ustanovení § 50 odst. 4 téhož zákona, neboť nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo; a ustanovení § 52 téhož zákona, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci.

- [3] Žalobce dále v žalobě uvedl, že se opozdil v podání žádosti o prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění o 20 dní. Jako důvody pro prominutí zmeškání úkonu ve stanovené lhůtě uvedl skutečnost, že v období předcházejícím konci platnosti pobytového oprávnění, měl od května 2020 zdravotní problémy a současně řešil závažnou situaci v souvislosti se svým studiem. Uvedl, že nesložil jednu ze závěrečných zkoušek a z toho důvodu by celé dosavadní studium, které absolvoval, pozbylo své platnosti. Dále vyslovil nesouhlas s tím, že dostatečně neobjasnil překážku pro podání žádosti ve lhůtě, resp. že tato překážka nebyla na jeho vůli nezávislá. Namítal, že s podaným opravným prostředkem doložil žalované skutečnosti ohledně jeho zdravotních obtíží. Z předložených lékařských zpráv vyplývá, že měl obtíže srdečního původu, kdy byla přivolána rychlá záchranná služba, přičemž žalobce byl převezen na urgentní příjem. Následně, až do měsíce října 2020, byl pravidelně sledován lékařem. Uvedené zdravotní souvislosti, které měly pravděpodobně souvislost se stresem s ohledem na dokončení studia, žalobce označil za nikoliv zanedbatelné.
- [4] Žalobce namítal, že žalovaný postupoval čistě formalisticky, když konstatoval, že žádost mohla být včasné podána třetí osobou žalobcem v zastoupení. Namítal, že subjektivně vnímané zdravotní potíže, bez přesné příčiny a diagnostiky onemocnění, nedávají žalovanému oprávnění posuzovat, jak rozsáhlý vliv měly na žalobcovy subjektivně pociťované zdravotní obtíže. V této souvislosti žalobce zmínil panické poruchy nebo ataky, které přichází bez zjevné příčiny. Žalobce proto označil své podání podané po lhůtě stanovené koncem oprávnění k pobytu za naplňující institut prominutí zmeškání úkonu. Namítal rovněž, že žalovaný všechny žalobcem uvedené a doložené skutečnosti posoudil čistě v jeho neprospěch.
- [5] Závěrem žalobce namítal, že se správní orgán I. stupně vůbec nezabýval možným dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž odmítl argument žalovaného, že v případně rozhodnutí procesní povahy není žalovaný povinen tuto okolnost ze zákona zkoumat.
- [6] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí s tím, že odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že důvody pro zmeškání úkonu v zákonném stanovené lhůtě byly tvrzeny a doloženy lékařskými zprávami až v rámci odvolacího řízení. Z těchto vyplynulo, že žalobce byl dne 27. 7. 2020 dopraven prostřednictvím rychlé záchranné služby do Všeobecné zdravotní nemocnice v Praze, kde byl následně z důvodu srdečních obtíží vyšetřen na Klinice anesteziologie, resuscitace a intenzivní medicíny. V předmětné lékařské zprávě je pak konstatováno, že zdravotní stav žalobce není důvodem pro akutní interní hospitalizaci, přičemž žalobci byl doporučen klidový režim po dobu dvou dnů. Žádná aktuálnější lékařská zpráva, která by dokládala zhoršení jeho zdravotního stavu, který by mu v rozhodnou dobu (tj. do 31. 8. 2020) bránil v podání žádosti, žalovanému doložena nebyla. Dále uvedl, že v lékařské zprávě ze dne 7.

9. 2020 je uvedeno, že žalobce v současné době studuje a pracuje na baru. Žalovaný proto vyslovil přesvědčení, že pokud zdravotní stav žalobce umožnil vykonávat výdělečnou činnost, nebyl tento patrně natolik závažný, aby mu zabránil v podání žádosti v zákonem stanovené lhůtě, kterou nadto mohl podat v zastoupení či prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

- [7] K námitkám ohledně porušení ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 52 odst. 4 správního řádu uvedl, že neshledal rozpor se základními zásadami správního řízení. Z ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dle žalovaného vyplývá, že žalobce byl zatížen břemenem tvrzení a důkazním, a to k datu podání žádosti. Toto břemeno však neunesl ani v situaci, kdy žalovaný připustil a posuzoval tvrzení a doklady doložené teprve v rámci odvolání. K obecně formulovaným žalobním námitkám žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č.j. 1 Azs 240/2015-35.
- [8] K námitce žalobce ohledně rozporu napadeného rozhodnutí s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č.j. 1 Azs 266/2018-27 a ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48, a na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 2. 2018, č.j. 15A 124/2015-45. Dle žalovaného rozhodování o zastavení řízení podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nespadá mezi případy, kdy je nutno posuzovat přiměřenost, neboť se jedná o usnesení procesní povahy, kdy není rozhodováno o meritů věci. Dále uvedl, že k námitkám týkajícím se nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí vlastním šetřením ověřil, že z žalobcových příbuzných pobývá na území ČR pouze jeho matka, avšak žalobce je již zletilý a nezmínil, že by byl na své matce jakýmkoliv způsobem závislý. Z doložené smlouvy o nájmu bytu pak vyplývá, že se svou matkou v současnosti ani nesdílí společnou domácnost. Dále uvedl, že žalobce má ještě sestru, která na území ČR pobytovým oprávněním nedisponuje, a proto nelze dospět k závěru, že by žalobcovy vazby k domovské zemi byly zcela zpřetrhány. K žalobcovu studiu uvedl, že žalobce byl v akademickém roce 2020/2021 znovu přijat do 1. ročníku studia na Vysoké škole finanční a správní, které probíhá distanční formou.
- [9] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [10] Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 1. 10. 2019 do 31. 8. 2020.
- [11] Dne 21. 9. 2020 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost o prodloužení doby platnosti tohoto pobytového oprávnění, kterou žalobce podal k poštovní přepravě dne 20. 9. 2020. Žalobce k žádosti doložil vyjádření, v němž uvedl, že žádá o prominutí zmeškání podání žádosti a o navrácení v předešlý stav podle ustanovení § 41 odst. 1 správního řádu. Konstatoval, že k opožděnému podání žádosti došlo nedopatřením, neboť se v důsledku nervozity a stresu z neúspěšného složení závěrečných zkoušek domníval, že platnost jeho pobytového oprávnění končí ke dni 30. 9. 2020. Dále v podání popsal okolnosti týkající se svého studia a jeho rodinného života.
- [12] Usnesením ze dne 25. 1. 2021, č.j. OAM-35944-4/DP-2020, správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobce zastavil podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia v době, kdy k tomu nebyl oprávněn.

- [13] V odůvodnění tohoto usnesení správní orgán odkázal na ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že žalobcem uvedené skutečnosti, tj. nepozornost a stres plynoucí ze závěrečných zkoušek, neomlouvají jeho pochybení, tj. opožděné podání žádosti, neboť žalobce měl dostatek času se o možnostech prodloužení svého pobytového oprávnění informovat u pověřených pracovníků správního orgánu, příp. na internetových stránkách Ministerstva vnitra. Dále uvedl, že žalobce pobývá na území od roku 2016, žádost o prodloužení dlouhodobého pobytového oprávnění podává opakovaně, a tudíž měl už dostatečně vědět a znát svá práva a povinnosti vyplývající z jeho statusu cizince. Konstatoval, že se v daném případě jedná o neznalost základních podmínek pobytu cizince na území ČR, kterou není možné tolerovat. Uvedené skutečnosti tak dle správního orgánu nelze podřadit pod důvody na vůli cizince nezávislé, které by mu bránily ve včasné podání žádosti ve smyslu ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
- [14] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 10. 2. 2021 odvolání, ke kterému byly přiloženy lékařské zprávy z Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, Kliniky anesteziologie, resuscitace a intenzivní medicíny, faktura ze dne 27. 7. 2020 vystavená Zdravotnickou záchrannou službou a zdravotní záznamy vystavené X. V odvolání pak žalobce uváděl obdobné argumenty a námitky jako v podané žalobě.
- [15] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 24. 3. 2021, č.j. MV-28981-4/SO-2021, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [16] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že s ohledem na ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byl žalobce povinen žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podat nejdříve dne 4. 5. 2020 a nejpozději dne 31. 8. 2020. Žalobce však svou žádost podal až dne 20. 9. 2020. Dále uvedl, že ustanovením § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jsou stanoveny zvláštní podmínky, za nichž se považuje lhůta pro podání žádosti za zachovanou. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, že žalobcem uvedené skutečnosti není možné považovat za důvody na vůli žalobce nezávislé, které by mu měly bránit v podání žádosti v uvedené lhůtě. Žalobce měl vědět, do kdy je oprávněn žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podat. Nedopatření, resp. nepozornost tak dle žalovaného nelze podřadit pod důvody na vůli žalobce nezávislé dle ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č.j. 3 Azs 273/2015-30.
- [17] Ke zdravotním komplikacím, které žalobce uváděl v odvolání, žalovaný uvedl, že i pokud by tyto nyní žalovaný zohlednil, tak ani nemoc žalobce nelze v posuzovaném případě považovat za důvod na jeho vůli nezávislý, který by mu zabránil ve včasné podání žádosti, neboť z lékařských zpráv nevyplývá, že by byl zdravotní stav žalobce natolik závažný, že by vyžadoval jeho dlouhodobou hospitalizaci, či by mu jakýmkoliv jiným způsobem prokazatelně bránil v podání jeho žádosti. Upozornil na to, že žalobce byl oprávněn podat žádost až do dne 31. 8. 2020, tj. téměř měsíc poté, co mu byl lékařem doporučen klidový režim v době trvání dva dny. Dále žalovaný podotkl, že žalobce podal žádost podle ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců, u které není povinná osobní účast účastníka řízení. Žalobce tak mohl podat žádost prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (což nakonec učinil), resp. o podání žádosti prostřednictvím poštovní přepravy mohl požádat třetí osobu (což také nakonec učinil, neboť žádost byla podána zmocněnou zástupkyní).

- [18] Žalovaný dále konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí je procesní povahy, a v takovém případě správní orgán není oprávněn posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
- [19] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [20] Žalovaný s projednáním věci bez jednání souhlasil, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [21] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [22] Podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.“*
- [23] Podle ustanovení § 47 odst. 3 téhož zákona: *„Zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.“*
- [24] Podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) téhož zákona: *„Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.“*
- [25] V daném případě je v projednávané věci mezi účastníky řízení nesporné, že žalobce podal žádost mimo zákonem stanovenou dobu (ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), avšak je spornou otázka, zda žalobcem tvrzené a dokládané důvody (zdravotní obtíže, komplikace se studiem a s nimi spojené nervozita a stres) mohly být považovány za důvody na jeho vůli nezávislémi, které by mu bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě a které by ho opravňovaly podat žádost do 5 dnů po zániku těchto důvodů.
- [26] Jak vyplynulo z obsahu spisu, žalobce v žádosti o prominutí zmeškání lhůty, kterou přiložil k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, uváděl, že k opožděnému podání žádosti došlo nedopatřením, neboť se v důsledku nervozity a stresu z neúspěšného složení závěrečných zkoušek domníval, že platnost jeho pobytového oprávnění končí ke dni 30. 9. 2020.
- [27] Soud nejprve uvádí, že správní orgán I. stupně žádost správně posuzoval optikou ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť *„aplikace institutu navrácení v*

předešlý stav zakotveného v § 41 správního řádu z roku 2004 je při rozhodování o žádostech cizinců o povolení k dlouhodobému pobytu vyloučena, a to vzhledem k existenci speciální úpravy obsažené v § 47 odst. 1 věta druhá zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.“ (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2009, č.j. 9 Ca 279/2008-31). Ke stejnému závěru pak dospěl mimo jiné i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2014, č.j. 4 Azs 62/2014-31.

- [28] Soud dospěl k závěru, že tento uváděný důvod (komplikace se studiem, nervozita, stres, změna data konce platnosti pobytového oprávnění) nelze považovat za důvod, který by žalobci skutečně bránil v podání žádosti. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyšší správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č.j. 6 As 62/2013-32, tak „za překážku na vůli cizince nezávislou ve smyslu § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu.“
- [29] Ke skutečnosti, že žalobce nevěděl, kdy bude končit jeho pobytového povolení, resp. že si spletl datum, soud uvádí, že tato nemůže být důvodem nezávislým na jeho vůli ve smyslu ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť se jednalo o situaci, kterou mohl svým jednáním plně ovlivnit a vyhnout se jí, a to již tím, že by se podíval na průkaz o povolení k pobytu, ve kterém je uvedeno datum, kdy povolení k dlouhodobému pobytu končí. K okolnostem týkajícím se studia soud uvádí, že se studiem je běžně spojena určitá míra nervozity a stresu. Tento argument žalobce tak soud vyhodnotil jako zcela obecný a paušální, neboť by jím bylo možné odůvodnit jakoukoliv situaci. Ve shodě se správním orgánem I. stupně pak lze konstatovat, že žalobce žádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně, a proto již měl dostatečně vědět a znát svá práva a povinnosti (např. lhůtu pro podání žádosti či její náležitosti).
- [30] Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že až k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce přiložil lékařské zprávy z Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, Kliniky anesteziologie, resuscitace a intenzivní medicíny, fakturu ze dne 27. 7. 2020 vystavenou Zdravotnickou záchrannou službou a zdravotní záznamy vystavené X.
- [31] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2014, č.j. 4 Azs 62/2014-31, dospěl k závěru, že „*nemoc cizince, respektive dočasná pracovní neschopnost z důvodu nemoci, může představovat důvod nezávislý na vůli cizince, který mu brání podat žádost o prodloužení povolení v pobytu v řádné lhůtě ve smyslu § 47 odst. 1 věty první zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a opravňovat jej k podání žádosti v náhradní lhůtě ve smyslu věty druhé citovaného ustanovení.*“
- [32] Obecně soud uvádí, že si lze nemoc jako důvod nezávislý na vůli cizince, který by mu zabránil ve včasném podání žádosti, představit. Soud však s ohledem na okolnosti nyní projednávaného případu žalobce dospěl k závěru, že zdravotní obtíže v daném případě ve vztahu k žalobci takovým důvodem nebyly.
- [33] Z žalobcem předložených dokladů vyplynulo, že tento byl dne 27. 7. 2020 dopraven prostřednictvím rychlé záchranné služby do Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, kde byl následně z důvodu srdečních obtíží vyšetřen. V lékařské zprávě je dále uvedeno, že zdravotní stav žalobce není důvodem pro akutní hospitalizaci. Žalobci byl doporučen klidový režim po dobu dvou dnů. V lékařské zprávě ze dne 7. 9. 2020 je pak uvedeno, že žalobce v současnosti studuje a pracuje na baru.

- [34] Soud stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že výše uvedené zdravotní obtíže nebylo možno považovat za důvod, který by skutečně bránil žalobci v podání žádosti, a to jednak s ohledem na to, že žalobcův zdravotní stav mu umožnil vykonávat výdělečnou činnost, jednak s ohledem na to, že žalobci byl na konci července 2020 lékařem doporučen klidový režim v době trvání dvou dnů, avšak žádost mohl podat až do dne 31. 8. 2020. Ačkoliv žalobcovy následně obtíže zcela jistě nelze označit za zanedbatelné (pozn. soudu: což neučinil ani žalovaný), tak z žalobcem předložených lékařských zpráv nevyplývá, že by jeho zdravotní stav byl natolik závažný, aby např. vyžadoval dlouhodobou hospitalizaci, což by nepochybně bylo možné označit za relevantní důvod dle ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
- [35] Soud zároveň podotýká, že stejně jako správní orgány nijak nezpochybňuje, že žalobce byl v uvedené době nemocný, pouze ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že se v případě této nemoci nejednalo o důvod na vůli žalobce nezávislý, neboť v rozhodné době, kdy žalobce tvrdil, že jej stále postihují panické poruchy nebo ataky, vykonával výdělečnou činnost. Soud tak shrnuje, že nikoliv každá okolnost na vůli žadatele nezávislá, a to i nemoc, způsobuje fyzickou nemožnost žádost podat, tj. přistoupit na aplikaci ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
- [36] Soud tak dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně správně řízení o žádosti žalobce zastavil podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce podal žádost opožděně dne 20. 9. 2020, přestože lhůta pro její podání uplynula dne 31. 8. 2020, aniž by včasnému podání žádosti zabránily důvody na jeho vůli nezávislé.
- [37] K námitce žalobce, že žalovaný postupoval formalisticky, když konstatoval, že žádost mohla být včasně podána třetí osobou žalobcem v zastoupení, soud uvádí, že žalovaný při vyslovení tohoto podpůrného argumentu vycházel toliko z okolností daného případu, kdy žalobce skutečně dne 20. 9. 2020 žádost o prodloužení doby platnosti podal prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a v zastoupení, neboť žádost byla podána zmocněnou zástupkyní. Žalobce takto nepochybně mohl postupovat i dříve, tj. před uplynutím lhůty dle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť důvody pro pozdní podání žádosti nebyly správními orgány ani soudem aprobevovány.
- [38] K této námitce soud dále uvádí, že neshledal postup správních orgánů formalistickým, ale naprosto v souladu s ustanovením § 2 odst. 2 správního řádu, kdy se správní orgán I. stupně zabýval jen a pouze otázkou včasného podání žádosti podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což bylo klíčovým předpokladem pro to, zda bylo možné přistoupit k věcnému projednání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Nadto není pravdou, že by žalovaný veškeré skutečnosti hodnotil v neprospěch žalobce, a to z toho důvodu, že se v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval žalobcem tvrzenými a dokládanými zdravotními obtížemi, ačkoliv se jimi s ohledem na koncentrační zásadu zabývat nemusel, neboť žalobce tyto tvrdil a doložil až při podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ačkoliv tak měl učinit již současně s podáním samotné žádosti o prodloužení doby platnosti svého bytového oprávnění. Postup žalovaného tak byl vůči žalobci naopak velmi vstřícný.
- [39] Závěrem k této námitce soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců stanoví pravidla pro podávání žádostí o prodloužení bytového oprávnění. Zákonodárce však současně předvídal i situace, kdy může dojít k opožděnému podání žádosti, a v zákoně upravil omluvitelné důvody, pro které lze opožděné podání akceptovat. Za omluvitelné důvody

označil takové, které jsou na vůli cizince nezávislé a které mu neumožnily žádost v zákonné lhůtě podat. Soud je přesvědčen, že již v tomto institutu je obsažen ústavní požadavek proporcionality, neboť umožňuje meritorně projednat i opožděně podanou žádost, avšak toliko v případě osvědčení omluvitelného důvodu. Správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se zákonem. V jejich hodnocení žalobcem tvrzených důvodů pozdního podání žádosti jako nikoliv na jeho vůli nezávislými, nelze spatřovat přepjatý formalismus či nepřiměřenost.

[40] Žalobce dále namítal, že se správní orgán I. stupně vůbec nezabýval dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

[41] Soud předně zdůrazňuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince tuto přiměřenost zkoumat. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č.j. 4 Azs 246/2017-35, ve kterém tento uvedl, že *„povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27, bod 11). Typicky se posoudí přiměřenost rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48).“* (a dále srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-33).

[42] Soud dále odkazuje na bod [25] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č.j. 9 Azs 256/2017-57, dle kterého: *„Soud v této souvislosti poukazuje, že se již dříve ztotožnil v jiné věci se závěrem, že hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 - 28). U procesního rozhodnutí o zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců není povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí zákonem stanovena, a proto nebylo nutné se takovou otázkou zabývat ani v nyní posuzované věci.“*

[43] Soud s ohledem na výše uvedenou judikaturu konstatuje, že v dané věci bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Nastane-li skutečnost předvídaná v tomto ustanovení, správní orgány jsou povinny o zastavení řízení bez dalšího rozhodnout. Úvaha správních orgánů o přiměřenosti zásahu usnesení o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobce tak nebyla na místě, jelikož správní orgány nemohly rozhodnout jinak, než řízení usnesením zastavit. Naopak provedení úvahy správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí v dané věci by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie řízení. Tedy v případě rozhodnutí o zastavení řízení dle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není příslušnými zákonnými ustanoveními stanovena správním orgánům povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka.

[44] Ke stejnému závěru pak dospěl Nejvyšší správní soud ve svém nedávném rozsudku ze dne 7. 1. 2022, č.j. 8 Azs 314/2019-39, kde vyslovil, tuto právní větu: *„Při zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele podle § 174a odst. 1 zákona č.*

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 15. 8. 2017, neposuzuje.“

[45] V tomtéž rozsudku pak Nejvyšší správní soud poznamenal, že „si je vědom negativních důsledků zastavení řízení bez věcného projednání žádosti. Institut lhůty je však přirozenou součástí právního řádu a důsledky jejího zmeškání jsou se lhůtou pevně spjaty a představují její podstatu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 25/19, ve kterém Ústavní soud posuzoval ústavnost lhůty k podání nečinnostní žaloby). Lhůtu pro podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by proto učinilo její prolomení z žalobcem tvrzeného důvodu nepřiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života bez existence překážek na vůli cizince nezávislých (tedy pro jinou než v § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovenou výjimku) v podstatě obsoletní (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2020, čj. 1 Azs 46/2020 - 40, bod 28).“

[46] Soud tak ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

[47] Co se týče namítaného porušení několika ustanovení správního řádu, žalobce k tomu žádné konkrétní tvrzení neuváděl. Uvedené námitky (srov. bod [2] tohoto rozsudku) jsou pouze obecného rázu bez vazby na konkrétní okolnosti posuzovaného případu. Žalobce je přitom v rámci formulace žalobních bodů povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58). Obsah žalobních bodů a kvalita jejich odůvodnění pak do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí správního soudu. Správní soud je totiž uplatněnými žalobními body (důvody) vázán. Specifikoval-li žalobce pochybení žalovaného, příp. správního orgánu I. stupně tak, jak uvedl v žalobě, tak soud dospěl po přezkoumání těchto rozhodnutí k závěru, že:

- ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu nebylo v daném případě porušeno, neboť žalovaný i správní orgán I. stupně postupovaly v souladu se zákony, zejména s citovanými ustanoveními § 47 odst. 1 a 3 a § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jak bylo uvedeno výše;

- ustanovení § 3 téhož zákona rovněž nebylo porušeno, neboť skutkový stav věci byl zjištěn dle soudu řádně a v dostatečném rozsahu pro aplikaci ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců;

- ustanovení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu taktéž nebylo porušeno, když veškeré okolnosti byly zjištěny, proč soud neshledal napadené rozhodnutí nepřesvědčivým;

- ustanovení § 50 odst. 4 téhož zákona rovněž nebylo porušeno, jelikož žalovaný přihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo;

- ustanovení § 52 správního řádu také nebylo v řízení porušeno, neboť soudu není zřejmé, které další důkazy by byly potřebné ke zjištění skutkového stavu, když žalobce ani žádné takové důkazy nespecifikoval.

[48] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

[49] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. dubna 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.

předseda senátu